

Külföldi önkéntesek a gyakorló óvodában

„Mert segíteni jó!”

Az AISEC nemzetközi diákszervezet Winter Experience programja keretében Judy Ho (Tajvan) és Ana Luisa Deguer Funke (Brazília) egyetemi hallgatók hat hetet töltenek Hajdúböszörményben. A két önkéntessel a kar gyakorló óvodájában találkozhatunk, amint éppen játszanak vagy angoloznak a gyerekekkel. Önkéntes fiatalokat láttam már helyi jótékonyági rendezvényeken, de hogyan kerül egy brazil és egy tajvani egyetemista lány Hajdúböszörménybe?

Dr. Nemes Magdolna erre a kérdésre kereste a választ.

Az önkéntesség azt jelenti, hogy külső nyomás nélkül, saját belső indítatásból vállalunk feladatokat. Az önkéntesek munkájukért nem fogadnak el anyagi ellenszolgáltatást, mégis munkájuk hasznot nyújt a tágabb környezet és közösség számára. Aki ma önkéntesként dolgozik, holnap lehet, hogy egy önkéntes mentőápoló segítségével jut el a legközelebbi kórházba. Ti mikor ismerkedtetek meg az önkéntességgel?

–Az egyetemen gyógyszerészetet tanulok, és a gyógyszerészhallgatók évente kétszer önkéntes munkát végeznek. Ez azt jelenti, hogy elmegyünk egy általános iskolába. és beszélgetünk a gyerekekkel a helyes táplálkozásról, az egészség megőrzéséről és arról, hogyan viselkedjenek az orvosnál – kezdi Judy.

-Az egyetem építészmérnöki karán kapcsolódtam be egy önkéntes szervezet munkájába. főleg hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkozunk – veszi át a szót Ana.

-A gyógyszerészet és a mérnöki munka távol esik a pedagógiától. Miért választottatok egy magyar óvodát?

-Keveset tudok Kelet-Európáról és arra gondoltam, itt az ideje, hogy közelebből is megismerjem ezt a térséget. Több helyre elküldtem a jelentkezésemet, és a magyar partner válaszolt először. Az óvoda mellett szólt, hogy szeretem a gyerekeket, ők a jövő, és segítenünk kell a fejlődésüket – mondja Judy.

-Velem is hasonló a helyzet. Szerettem volna egy másik kultúrát megismerni és erre az önkéntes munka kitűnő lehetőség. Külön öröm, hogy gyerekekkel foglalkozhatok.

-A magyar óvoda mennyire más, mint a tajvani?

-Tajvanban elsősorban drága magánóvodák működnek, legfeljebb harminc gyermekkel. Az óvodák kétnyelvűek, én például angol-kínai óvodába jártam. A bátyám japán-kínai kétnyelvű óvodába járt. Az óvodában van számítógépes terem is, ahol a gyerekeknek hetente tartanak foglalkozásokat, ahol megtanulják hogyan kell használni az egeret vagy rajzolni a számítógépen.

-Ana, mit tapasztalsz a magyar óvodában?

- A gyakorló óvoda nagyon szép, a kicsik rengeteg játék közül választhatnak. Az udvar is tágas, a gyerekek szeretnek kint mozogni. A gyerekek kedvesek, kár, hogy nem beszélnek angolul. De igyekeznek és egyre jobban megértjük egymást.

-Mit gondoltok a bőszi életről?

- Tajvan fővárosában, Taipeiben élek. Az emberek sokat utaznak a munkahelyük és az otthonuk között, ezért a boltok este tízig is nyitva tartanak. Bőszi kis város, minden közel van, az emberek kedvesek. Jól érzem itt magam, bár egy kicsit hideg van. Nálunk soha nincs 10 foknál hidegebb.

-Bőszi-ben szerintem is az a legjobb, hogy minden közel van. Bárhová gyalog is eljuthatunk, az utcák békések, a város biztonságos. Az étel nagyon finom, szerintem már híztam is pár kilót. Az időjárás nekem is szokatlanul hideg, a cipőm nem szereti. Viszont nagyon örültem, amikor életemben először sétálhattam hóesésben. Szeretnék egyszer havat is látni! – folytatja Ana.

- Mit tanácsolnál egy Magyarországra készülő barátodnak?

-Azt hogy Debrecenbe jöjjön, mert jó a diákszervezet és szép a város.

-És még valami: vigyázzon a pálinkával! – teszi hozzá Ana nevetve.

DE GYFK 2013.

